

*Iztok Osojnik*¹

Ali vam še niso povedali, da je neoliberalizem mrtev

1

knjige, napadajo me z vseh strani
 kot ptiči od Hitchcocka se podirajo name odpirajo velike ploščate
 potiskane gobce in hočejo, da jih berem, da se poglobim vanje
 da jim iztrgam živa čreva in si jih ovijem okoli vratu
 da se potem obesim nanje in bo literatura in literarna srenja
 in ves ta voz civilizacije zadrgnjen na sedem kvadratnih kilometrov
 dokončal svoje uničenje mene, živega človeka, nekoga, ki diha in ima
 na splošno zaradi sveta, tega čemur rečemo svet
 malo prostora zadihan je ali kakšno drugo osvobojeno počutje, ki bi se
 dalo pomeriti z nekakšnim postopanjem po ulici na poti v mesto
 s kovčkom na kolesih vred, da se bo končno še to počistilo. Ker vse
 je bilo treba ponoviti, čeprav gre bolj za vraže kakor pa za kakšno
 čiščenje. Ampak jest sem odrasel človek, sicer zamujam kakšno
 desetletje ali dve za koledarsko starostjo
 ampak še vedno sem dovolj brazgotinast, da štekam te stvari in se ne
 zaganjam preveč, prej v nekakšnem prehodnem obdobju kakor po
 klancu navzdol
 nekaj glasov se šibko prepira v meni, da naj storim to ali ono,
 ampak mislim, da nič od tega ne bom storil. Kljub določeni manjši
 pohabljenosti jo maham takole povsem miren po zapuščenih
 tramvajskih šinah, spominjajoč se tu pa tam tramvaja, ki me je odložil
 na postaji zanosa in žalosti v navedenem vrstnem redu. Ne razumem teh

¹ VSE TAKE IN DRUGAČNE NAPAKE, NEPRAVILNOSTI IN PODOBNO V TEKSTU SO POETIČNI SIMPTOM IN SE JIH KOT TAKE V NOBENEM PRIMERU NE SME LEKTORIRATI ALI KAKO DRUGAČE CENZURIRATI V NEKAJ, ČEMUR SE V DOLOČENIH KROGIH REČE SLOVENŠČINA

mehanizmov, priznam, nekaj se mi cvre okoli kakor da gre za orbite lun okoli jupitra, nekakšne zoprne žuželke
ki me poskušajo počiti, da bi se ona rumenkasta usedlina zbudila in bi postal litografska plošča, čez katero bomo povaljali kakšen plašč za avanturiste, jesenska popoldanska svetloba in tole provociranje, da se mi malce majejo kolena, medtem ko mi rit leze navzdol po zicu, ki sem ga namenoma nagnil naprej, ker je previsok za normalno ustavljanje pred semaforji, ne vem, vsega je preveč, našrl sem se teh knjig in spisov, ki jih pričakuje svet od mene
in vseh modrih spoznanj, ki naj jih izbruha moja kognitivna friteza. Končno so me prehiteli, zmanjkalo mi je sape, da bi jih vse prebral in implementiral v mozaik pomembnih intelektualnih stvaritev. Preberem še kakšno razpravo o neokonfucianizmu
in notranji logiki kitajskega državnega neoliberalizma (nikakor ne gre za oksimoron), da se bom lahko aktivno udeležil onega simpozija v zagrebu v začetku decembra, čeprav m i ni povsem jasno, zakaj naj bi se, saj ne potrebujem več znanstvenih referenc ali točk, nisem del univerzitetnega kurikulum ali rešetke akademskih privilegijev, knjige in članki se bodo brali, ker sem jih jaz napisal, ne pa zato, ker jih je recenziral
kakšen akreditiran brezimnež, ki bo v spominu ljudi ostal samo zato, ker je nanj padla
moja senca.

7

Sicer nisem imel namena pesnikovati
ampak dan je siv, zebe me v gole noge – vem, lahko bi obul nogavice - pa se zgodi v duhu klica,
ki ga ni bilo in ga nihče ne more slišati
koherenca, kaj ti je to. Trdim, da je koherentno v osnovi razdrobljeno, zmetano skupaj, jutranji mrak, ko se delavci jugoplastike v splitu z avtobusi dovažajo pred fabriško dvorišče, akvadukt za preskrbo vode za palačo ob morju, bežna refleksija včerajšnjega pogovora v uredništvu eminentne literarne revije
ki se izogiba političnim temam, kakor pravijo, pri tem pa jih ne moti, da so dodobra subvencionirani od države, kar je par excellence politično dejstvo, prav tako kot njihovo gledanje vstran,
in iskreno pretvarjanje, da ne vidijo tega, kar vidijo. Saj so

subvencionirani prav zaradi tega, da gledajo, pa ne vidijo, če pa že vidijo, da gledajo stran. Na srečo je tu poezija, v zlate oblačke zavito poslušanje starih vinilk in glasbeno recikliranje brez globlje refleksije. Biti bedak v službi sistema je bilo donosno v vseh časih, zakaj bi bilo danes kaj drugače. Pustimo resne teme in se raje posvetimo osupljivemu porazu nemščije, svetovnih prvakov v nogometu z 2:0 proti poljski enajsterici (večina njenih igralcev tako ali tako igra v bundesligi). Srknimo malce čaja, ker pitje čaja definira ljubljansko pesniško šolo - včasih so se imenovali trnovski pesniki, ampak naziv so opustili, ker sem jaz edini pesnik iz trnovega (za razliko od njih), mene pa nočejo, kar jim štejem v dobro - sliši pa se tako literarno zgodovinsko, kar človeku, ki poezijo razume kot družbeni status, poživi krvni obtok. Sicer pa smo vsi krvavi pod kožo, le da nas vznemirjajo različne zadeve v različnih časih, a kaj je to proti šestim sekundam v primerjavi z globokim časom zemlje in razvoja človeške vrste. Budizem, kaj za vraga zdaj tu počne budizem, saj budizem sploh ne obstaja. Družbeno sodelovanje zahteva ustvarjalnega izločenca, nekdo mora skrbeti za priliv sveže krvi, žuborenje poživlja (to bo treba naknadno še spiliti), otroci prelistavajo knjige z zobmi, kako ustrojiti sužnjo ali bodočemu računalniškemu serviserju kožo, s testi seveda. Srknem še požirek, mahnem tovariša po rami in greva v noč, krumhilda in jaz po škotskem višavju, po katerem se vozi ona matrica ženskega vimena, oni monstrem s tujega planeta, nataknen na trnek mesno predelovalne industrije človeških klobas iz pijanih seksualno nepotešenih moških nekaj behaviorističnega, a ne gre za eksperiment, ampak za implementacijo eksperimentalnih dognanj pridelovanje hrane za najelitnejše stranke na park ave 740 v ny

algoritem

za alenko in dejana v kavarni hermelin desert v brnu

nisem božji človek, fanta
ne vznikam iz globin večnosti,
ki ima menda barvo save pod mostom
v radovljici (beethovnov kvartet op. 133). Moja

zgodovina eksistira zgolj teh 120 lwet,
kokr je danes zjutraj dolg moj korak na trgu v brnu,
ko pogledam – to me zapeče sem noter –
ostarelo premraženo brezdomko

po dolgi neprespani noči na polici pod izložbo,
si z majhnim ogledalcem v roki na obraz nanaša ličilo.
POTEPuh je nekdo – prepisujem – ki se potika
okoli, blodi od kraja do kraja, od mesta do mesta,

(ostrava svilnov - přerov) pri čemer noben kraj
ni njegov lasten, tako da stalno niha med radikalno
deteritorializiranostjo in
Sšpodletelim poskusom reteritorializacije (s. hajdini)

Take reči torej begajo misli,
Medtem ko se oči pasejo po bežeči pokrajini, skozi katero
Vlak, na katerem štiham ta lepi simbolni vrt
Že tretjič vozi z nezmanjšano hitrostjo neke stvari,

Ki se premika, a se ne iztrga iz začaranega relacije.
Alenkina sosed
Rešuje križanko, posvečeno, ominozno,
murphyjevim zakonom,

Kar za trenutek v vijugah spomina
obudi drobec pogleda na velišastno zgradbo oracle
v san franciscu. Verjetno marsikaj
Obžalujem, le da tega ne vem, pri nekaterih zadevah,

o katerih pa vem,
Pa ne vem, kaj bi bilo boljše - pr tem zanemarjam
željo - človek
Stgopa mimo češnje ali češnjevega vrta

In nenadoma se zdi konec sveta. Še
o tem nekaj besed, potem pa k zajtrku
vinilnih zavitkov na mizi v nekem
hotelu v brnu, leta 2014, proti koncu leta.

Neoliberalizem je mrtev,
trenutno živi dalje po svoji smrti,
Utopično pomeni *futur anterieur*,
kakor lepo zapiše

Človek z dobrim znanjem francoščine,
s čimer bi ne mogli označiti mene.
Zakašljam,
Pred mano se napenja vrečka s sliko maslene
stručke na nabrekli površini,

Velik napis na rdečem polju pravi *7 days*,
spodaj pa se kot črta pod podpisom
razteza čez slika žitnega klasa,
če uporabim izraz svetega avguština.

Živimo torej v času smrti neoliberalizma,
v njegovi senci ki bo živetarila dalje
Kakor prikazen mrtvega boga,
o kateri je govoril modri mag z demavenda

In mislim, da od tam beseda tudi izvira,
samo da jo danes uporabljamo
Za iznakažene mojstre minornih čudežev, ki jih
njuejdž javnost časti, mrkogledajoči kleriki pa

preganjajo kot rivale in instant polento.
Neupravičeno upravičeno, bi-rekel.inŽtudi sem.
Jaz pa, ta zlata mala besedica, ki se pase okoli
po mojem telesu kot muha ali zolj,

Ne da bi sedla nanj ali izvirala iz njega, iz njegovih
Krvavih križark potemkin
Med vsemi temi šumi, poki, ropotom in nekakšnim
komaj slišnim cviljenjem,

Ta neomajna, trdna samozavest,
Vreme, pravim, ni ravno sončno, pihaj,
po zraku poplesujeta vlaga in vonj šlezijskega
premoga,

Razumljivo, oblekel sem svežo srajco,
drugo od dveh, kakor pravi dejan,
Prav takolastnik dveh srečnih brazilskih srajc
(in marshal ojačevalnika za rokavico piskov),

Velik potrošnik uslug elektronske pošte,
On, ki trezno sanja z odprtimi očmi.
Maškarada se začenja,
Karneval vsakdanjega raztezanja časa

pod pokrovko smrti neoliberalizma, tega t
rdoživega mrtveca,
ki bo grenil
Stoletje postajajočih

eksistenc V živi sapi
one utopije,
ki se uresničuje od včeraj
od 22:30hrs dalje (jesenski čas)

2

Vidim zdaj to razliko. Vi hopčete zgodbo,
naracijo, jaz pa sem vedno hotel, da me vodita
Nezavedno in označevalec, tudi takrat, ko sem se približal

Nekakšni "zgodbi" ali naraciji, me ni potešila ali kamorkoli
Pristno pripeljai, to pa, ki me je pripeljalo nekam,
Pa je sicer skrajno neberljivo in nelagodno,
v človeku ne vzbuja vere, da naj bi to bila

Dobra literatura, a me je vsaj pripeljalo do neke
produkcije, ki zdaj nadvse tuje leži Pred mano
kot spaček, ki sem ga ustvaril in je nedvomno moj,

Vprašanje pa je, ali je tudi od sveta,
ali je nekakšna najbolj življensjka potencia,
Ali je ono dno, kjer trešča drug v drugega buda

In radikalni "hedonist", užitkar, oni drugi opankar, ali je tu
nepobitna Platforma, plato svobodnega erosa, ki si ne
meče sence ozirov pod polena

Ampak je navkljub hrupu sveta zadovoljen z ustvarjalnim biti.
Jasno je seveda, da to ni nobeno vprašanje,
ampak način označevalca,

Gotovost brez pasje ovratnice, da človek molči, ni treba
nobenega Molka in samo moj spanec, ki se krade kot
ona senca, ko zaide luna,

Mi prepričuje, da bi streljal še večje kozle,
Dokler ne bi bili tako veliki
Kot moj suknjič, v katerega sem se vseknil

Pred enim angleškim parlamentarcem
V katerega sem se v naslednjme hipu frontalno in
nepričakovano zeletel, Da je nekaj reklo: mater ti ...

Bolje je biti simulakrum pošasti kot pošast,
iz tega se človek nauči,
Kaj je imaginarna resnica sveta, a tudi v tej točki je treba

Izumljati, zato pa je vedno primerna tradicija,
za lase privlečena, ampak
Dokler je legitimna, je lahko tudi tvoja, ti čudna

ženska v čipkastih spodnjicah do kolen,
Ki tukaj opravljaš sodniško funkcijo, mislim,
tako se te da najbolj prikazati,

Ženska z imenom hegel, čeprav se je nekaj
premaknilo, na policah Angleških knjigarn so se
pojavile tri knjige marxovega kapitala, če rečem,

trije Cegli, tako da sem nedvomno budistični marxist,
ker se nič ne izmikam svoji praktični naravnosti
od tukaj gledam tja, vedno nekaj narejenega,
materialen in socialen obrat,

V obeh pomenih besede, kot obrat družbene prehrane
in obrniti se okoli V obeh pomenih:
kot gumijasta rokavica in kakor delavka,

ki že danes pleše revolucionarni balet.
To ni priročnik za akcijo,
to je akcija za priročnike,

spremenjenost družbenega stanja,
Pa čeprav se bo vse izjalovilo v trenutku,
ko se ne bo več obračalo rokavic

in rokavov na delovnih mestih
In v socialnih razredih, slojih, plemenih, grupacijah brez
grupacijalnosti, Pravičnost zahteva previdnost